

ŽENA A ŽIVOT

1. Jsem STATEČNÉ DĚVČE

13.09.2023 Žena a život - SABINA TESAŘOVÁ

strana: 62

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** balet; Ostravě

Jsem STATEČNÉ DĚVČE

AČKOLI JE HEREČKA ANDREA MOHYLOVÁ ZNÁMÁ ZEJMÉNA Z DIVADELNÍCH PRKEN, ZANEDLOUHO SE S NÍ DŮVĚRNĚ POZNAJÍ I FILMOVÍ FANOUŠCI. ZTVÁRNILA TOTIŽ HLAVNÍ ROLI V PRVNÍM ČESKÉM SCI-FI THRILLERU, KTERÝ SE V NAŠICH KINECH OBJEVÍ V POLOVINĚ ZÁŘÍ. JAK VZPOMÍNÁ NA NATÁČENÍ SVÉHO DEBUTU, KTERÉ NAVÍC PROBÍHALO V DOBĚ, KDY BYLA ČERSTVOU MAMINKOU?

rozhovor

* Nejprve vám musím říct, že vypadáte fantasticky. Jak jste si užila dnešní focení k našemu rozhovoru?

Děkuji! Užila jsem si ho moc. Myslím si, že být v takovém časopise je splněný sen nejdříve z nás. Ženu a život jsem si pravidelně kupovala v těhotenství, vlastně občas i předtím, než jsem přišla do jiného stavu. Hledala jsem v ní inspiraci, prohlížela kosmetické produkty, oblečení a samozřejmě si i ráda přečetla články.

* To nás moc těší. Před fotoaparátem jste působila jako ryba ve vodě. Nikdy jste nepřemýšlela o dráze modelky? Typově byste se na ni bezpochyby hodila.

Z natáčení filmu jsem zvyklá maximálně zabrat, aby byla práce co nejdříve hotová. Čas je pro nás všechny drahocenný a stud není namístě. To k mé profesi prostě patří. O modelingu jsem ale nikdy neuvažovala. Když jsem byla mladší, hodně frčely vysoké modelky typu Twiggy a to já nejsem. Samozřejmě se mi ale líbí vše, co je s ženskou krásou spojené.

* Uplynulé měsíce se váš profesní život točil především kolem uvedení snímku Bod obnovy, který půjde zanedlouho do kin. Jde o váš úplně první celovečerní film. Jak vzpomínáte na jeho natáčení?

Máte pravdu, bylo to mé první velké natáčení, jsem spíše divadelní herečka. Občas jsem si také zahrála nějakou epizodní roličku v seriálu. Natáčelo se mi moc dobře, protože jsem byla obklopena skvělým týmem. Procházela jsem dost zranitelným obdobím, v té době jsem totiž měla čtyřměsíční miminko. Na natáčení jsme kvůli nepříjemnostem spojeným s covidem a financemi čekali skoro pět let. Ve chvíli, kdy byla situace ohledně filmu velmi nejasná a já nechtěla stále čekat, rozhodli jsme se s partnerem, že chceme dítě. No a tři měsíce před porodem jsem dostala zprávu, že se konečně začne. Nevěděla jsem, jestli to zvládnou. Neměla jsem zkušenost s mateřstvím ani s natáčením filmu, takže ve vzduchu byla spousta neznámých.

* Podle filmových kritiků jste svou roli zvládla velmi dobře. Jak moc náročné to nakonec bylo?

Měla jsem velké štěstí, že byl ke mně celý tým velmi ohleduplný, řekla bych, že až něžný. Vytvořili mi takové podmínky, aby se natáčení co nejméně dotklo mé rodiny. Měla jsem k dispozici skvělou fyzioterapeutku a úžasné zázemí. Točili jsme hodně v chladu, takže jsem byla obložena hřejivými polštářky, které jsem měla na ledvinách, kolem prsou, abych nepřišla o mléko, i v botách. Starali se o mě opravdu neskutečně.

* Na place byl tedy po celou dobu i váš partner?

Ne nepřetržitě, protože jsme se naštěstí trefili do dobrého období, kdy naše holčička jen spala a jedla. Odšťíkávala jsem mléko do lahviček, které měl můj muž doma, a pravidelně mi dceru vozil i na kojení. Celý štáb věděl, kdy jsou naplánované pauzy a já si mohu odběhnout do karavanu malou nakrmit a poňuchnat. Byla jsem s ní i ve chvíli, kdy se například připravovala určitá scéna, a když se začalo točit, partner si ji odvezl zpět domů.

* Musel vám být velkou oporou.

Obrovskou. Když jsem po prvním natáčecím dni přišla domů, zhroutila jsem se, ačkoli si myslím, že jsem silná. Připadalo mi, že nejsem dobrá herečka ani máma a že to nemůžu zvládnout. Navíc jsem byla po poměrně komplikovaném porodu celá bolavá. Partner mě ujistil, že jsou mnohem horší mámy, protože já přeče "pouze" pracuji, což je naprosto v pořádku. A že to zvládneme. Nakonec jsme to opravdu zvládli skvěle.

* Bod obnovy je první český sci-fithriller a vy v něm ztvárňujete roli agentky Em. Určitě jste se zajímala o to, proč jste casting na tuto postavu vyhrála právě vy.

Dověděla jsem se to, protože jsem se účastnila rozhovorů, které jsme společně s ostatními tvůrci dávali médiím. Režisér prý hledal herečku, které uvěří ve chvíli, kdy drží zbraň. Často říká, že s tím měl v jiných ženských protagonistek problém. Chtěl někoho, kdo bude věrohodnou agentkou. A to jsem byla evidentně já.

* V ruce jste zbraň tedy asi nedržela poprvé, je to tak?

V rámci přípravy jsem byla dvakrát na střelnici. Další výcvik už jsem neměla, protože se stoplo natáčení. Párkrát jsem byla také na tréninku u policie, kde jsem se učila třeba i to, jak zpacifikovat člověka. Když už jsme začali točit, k dispozici nám byli kaskadéři, kteří nám ukazovali, jak chodit se zbraní po místnostech nebo jak se krýt a chránit si takzvané záda. Moje průprava trvala celkem asi půl dne.

* Jaký jste měla pocit, když jste držela zbraň?

Myslím si, že jsem dost odvážné děvče, ale musím uznat, že to pro mě bylo velmi nepříjemné. Jednak jsou zbraně dost těžké a jednak v tom nejsem prostě kovaná. Jsme jen lidé, chybujeme. Neumím si představit, že bych vystřelila špatně, kulka se náhodou odrazila od zdi nebo podlahy a někoho nedopatřením zasáhla. To je pro mě moc silné kafe. Když jsem byla v Americe a lidé tam běžně nosili kolty u pasu, cítila jsem se velmi nepříjemně. Nikdy totiž nevíte, co se dotyčnému honí hlavou. Přece jen jde o obyčejného člověka, nikoli o vytrénovaného policistu.

* Vzpomínáte si na nějakou roli, jejíž ztvárnění vám nebylo příjemné?

Určitě. Šlo o divadelní hru Cenci, která vychází z italské legendy. Pojednává o italském rodu, ve kterém otec znásilní dceru. A právě tu jsem hrála já. Tenkrát se přišel podívat i můj tatínek a byl z toho celý špatný.

* Jaký máte vlastně vy osobně vztah k žánru sci-fi?

Miluji ho. Hraje si s naší představivostí, nutí nás přemýšlet a je plný neočekávaných situací. Věci, které režisér nebo spisovatel v tomto žánru vykreslí, by mě třeba ani nenapadly, což se mi strašně líbí. Díky tomu, že někdo přemýšlí ještě dál, než kam sahá má fantazie, rozvíjí tu mou. Z pohledu herce je tento žánr velmi zajímavý proto, že zhruba šedesát procent z celého natáčení nevidíme, co se děje, efekty se totiž dodělávají až poté počítačově. Tak pracoval i náš kameraman Filip Marek. Protože spoustu věcí neviděl, musel si je představovat. Obdivuji to.

* Děj se odehrává v roce 2041. Můžete našim čtenářkám alespoň lehce nastínit, co je jeho podstatou?

Lidstvo čelí přelidnění, migraci a terorismu. Je vynalezena technologie, která dokáže člověka obnovit, přesněji řečeno zálohovat jeho paměť na osmačtyřicet hodin. Pokud ji člověk zálohuje a je zabit násilnou smrtí, lze jeho tělo spravit a nahrát mu zpět vzpomínky. Nefunguje to ale ve chvíli, kdy někdo umře přirozenou smrtí na stáří nebo nemoc.

* Dokážete si představit, že byste žila ve světě, kde to takto opravdu funguje?

Přemýšlela jsem nad tím hodně intenzivně a dospěla k názoru, že bych v takovém světě žít nechtěla. Když se ale člověk stane rodičem, jeho pohled se změní. Opravdu totiž chcete bojovat jakýmkoli prostředky za své mládě a život vedle něj. My se tomu samozřejmě blížíme, protože to, co nyní dokážou lékaři – ať jsou to transplantace, nebo záchrany nedonošených miminek v inkubátorech – představuje neuvěřitelný pokrok.

* A nahlédnout do budoucnosti byste chtěla?

Ne. Myslím si, že žít v přítomnosti je jedna z nejtěžších, ale nejlepších věcí, které se člověk může naučit.

* Když jsem se dívala na váš instagramový profil, zjistila jsem, že nejste tolik aktivní jako mnozí vaši herečtí kolegové. Střežíte si své soukromí, nebo je za tím něco jiného?

Když se mi něco povede vyfotit, ráda to lidem ukážu. Pro mě jsou ale sociální sítě obrovský žrout času. Malé jsou dva roky, takže se jí snažíme mobil neukazovat. Myslím, že normální život, který žijeme, je důležitější než to, co se děje v umělém světě. Chtěla bych být aktivní a mít nádherný profil – ideálně aby se mi o něj někdo staral – a mohla jsem jím inspirovat ostatní. Vlastně ale nevím, zda je to pro mě důležité. Trochu mi také vadí, že se v dnešní době míra talentu měří počtem sledujících. Na druhou stranu, spousta mých kolegů sociální sítě nemá a nepotřebuje je.

* Všimla jsem si také, že jste jednu dobu hodně pracovala na své postavě. Motivovat ostatní by vám určitě šlo.

Začala jsem na sobě hodně makat, když jsem dostala roli v Bodu obnovy. Líbí se mi totiž americký typ agentek, které jsou krásně vytvarované. Přesně toho jsem chtěla dosáhnout, ale nikdo mi tehdy neřekl, že budu stejně celá zahalená, takže moje úsilí vlastně přišlo vniveč. Navíc jsem pak porodila, což mi moji cestu za vypracovanou figurou trošku narušilo. Vzpomínám na scénu, v níž pobíhám po lese a mám prsa asi tak velikosti pět. Režisérovi jsem říkala, ať mě nechá odstříkat mléko, protože to nebude vypadat

dobře. Ale nebyl čas. Uvidíte sami, jestli náš film zhlédnete. Bylo to velmi náročné, protože jsem asi tři čtvrtiny dne běhala v terénu se zbraní. Honila jsem ban ditu a do toho měla prsa nalitá mlékem. No strašné!

* A jak to máte s pohybem nyní?

Dlouho jsem dělala jógu, kdysi jsem studovala balet a teď už cvičím jen ve fitku. Snažím se chodit třikrát až čtyřikrát týdně, když to jde. Můj partner je na tom podobně; oba nás to baví. Fitko je pro mě nejrychlejší způsob, protože mám malé děťátko a nechci ho opouštět na dlouhý čas. Myslím, že si toho v minulosti už hodně užilo.

* Taková intenzita tréninků je chvályhodná. V jaký čas zvládáte cvičit?

Chodím, když muž přijde z práce. Třeba v šest odpoledne. Večerní cvičení se sice moc nedoporučuje, protože se rozproudíte, máte pak hodně energie a nemůžete usnout. Na druhou stranu, od té doby, co mám malou, už tolik spánku nepotřebuju. Ve chvíli, kdy ho mám hodně, jsem spíše bez energie. Každý to má ale samozřejmě jinak. Ve fitku máme paní, která tam bere dvě své děti – rozdělá jim karimatku, dá jim křupky, zapne pohádku a maká. To absolutně obdivuji. Myslím, že sportovat lze zkrátka i s dětmi, ale důležité je opravdu chtít.

* Nedostatek spánku se na vás každopádně neodráží. Máte velmi krásnou postavu a pleť téměř bez vrásek. Máte nějakou speciální péči, nebo děkujete dobré genetice?

Moc se nelíčím, takže čistou pleť mám asi i díky tomu. Šminky mě baví, ale dost si jich užiju v divadle. Každodenní odličování, kdy pleť vlastně trošku narušujete, může být negativním elementem, který se mě naštěstí moc netýká. Ráda také používám růžovou vodu, kterou si několikrát denně postříkám obličej.

* Působíte v plzeňském Divadle Josefa Kajetána Tyla. Dává vám divadelní herectví totéž co dřív? Nebo se váš vztah k němu po zkušenosti s filmem změnil?

Myslím, že jsem určitou změnou prošla. Spíše než filmu to ale přikládám skutečnosti, že jsem se stala mámou. Najednou cítím, že mám úplně jinou sílu a zároveň jemnost pro herectví. S mateřstvím se mi otevřely nové vjemy života, což se najednou začalo promítat i do mé práce. Přijde mi, že ji odvádím mnohem kvalitněji, procítěněji a zároveň s lehkostí. Protože už vím, že kariéra není prioritou a život na ní nestojí. Když mi bylo třicet, uvědomila jsem si, že už nechci řešit jen samu sebe. Neměla jsem dítě, v té době ani partnera, a říkala jsem si, že mi práce v divadle prostě nestačí. Samozřejmě jsem měla pravdu, protože teď je nejdůležitější naše dcera. Na druhou stranu má i hraní něco do sebe. Nejsem typ matky, která by byla neustále zavřená doma a "ňuňala se". Alespoň jednou týdně musím někam vyrazit; a o to raději se pak vracím domů. V tom je mateřství nemilosrdné – nemůžete být pořád s dítětem, ale zároveň ani bez něj. Neustále hledáte balanc, který je pro všechny snesitelný a všichni v něm jsou šťastní. *

ANDREA MOHYLOVÁ (35) * Narodila se v podhůří Beskyd, nyní žije se svým partnerem a dvouletou dcerou v Plzni. * Ve dvanácti letech byla přijata na Janáčkovu konzervatoř v **Ostravě**, kde studovala **balet**. Ze zdravotních důvodů však musela studium ukončit. Nakonec nastoupila na obor hudebně-dramatické umění, který úspěšně dokončila. * Aktuálně působí v plzeňském divadle J. K. Tyla. Zahrála si například v seriálech Specialisté, Mordparta nebo Dáma a Král.

"S mateřstvím se mi otevřely nové vjemy, což se najednou začalo promítat i do mé práce. Přijde mi, že ji odvádím mnohem kvalitněji, procítěněji a zároveň s lehkostí." "Když jsem přišla po prvním natáčecím dni domů, zhroutila jsem se. Měla jsem pocit, že nejsem dobrá herečka ani máma." "Myslím si, že žít v přítomnosti je jedna z nejtěžších, ale nejlepších věcí, které se člověk může naučit."

ZE ŽIVOTA ANDREY MOHYLOVÉ NA SVOJI PRVNÍ ROLI V CELOVEČERNÍM FILMU VZPOMÍNÁ MOC RÁDA, KROMĚ FYZICKÉ PŘÍPRAVY KVŮLI NÍ PROŠLA I LEHKOU ZMĚNOU VIZÁŽE. I KDYŽ MÁ HODNĚ PRÁCE, NA RODINU SI ČAS NAJDE VŽDYCKY.

Z natáčení Kvůli roli agentky Em si Andrea nechala odbarvit vlasy. "Přemýšleli jsme, jak postavu z budoucnosti ozvláštnit. Myslím, že se to povedlo skvěle."

Velký moment Snímek herečky a jejího bratra Tomáše při výletu na Lysou horu. "Tehdy jsem se dověděla, že jsem dostala roli Em ve filmu Bod obnovy."

Milovnice hor Není divu, že jsou pro rodačku z Beskyd hory velká vášeň. "Připíjím na zdraví a také na to, aby se první české sci-fi líbilo divákům."

Role maminky S dvouletou dcerou Medou na Ondřejníku. "Je skvělý parták, nic se nám s partnerem nepovedlo tolik jako to naše milované děcko."

rozhovor

Jsem STATEČNÉ DĚVČE

AČKOLI JE HEREČKA ANDREA MOHYLOVÁ ZNÁMÁ ZEJMÉNA Z DIVADELNÍCH PRKEN, ZANEDLOUHO SE S NÍ DŮVĚRNĚ POZNAJÍ I FILMOVÍ FANOUŠCI. ZTVÁRNILA TOTIŽ HLAVNÍ ROLI V PRVNÍM ČESKÉM SCI-FI THRILLERU, KTERÝ SE V NAŠICH KINECH OBJEVÍ V POLOVINĚ ZÁŘÍ. JAK VZPOMÍNÁ NA NATÁČENÍ SVÉHO DEBUTU, KTERÉ NAVÍC PROBÍHALO V DOBĚ, KDY BYLA ČERSTVOU MAMINKOU?

Přečtěte si celý rozhovor.

63

Nejprve vám musím říct, že vypadáte fantasticky. Jak jste si užila dnešní focení k našemu rozhovoru?

Děkuji! Užila jsem si ho moc. Myslím si, že být v takovém časopise je splněný sen ne-jedné z nás. Ženu a život jsem si pravidelně kupovala v těhotenství, vlastně občas

ANDREA MOHYLOVÁ (35)

- Narodila se v podhůří Beskyd, nyní žije se svým partnerem a dvouletou dcerou v Plzni.
- Ve dvanácti letech byla přijata na Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, kde studovala balet. Ze zdravotních důvodů však musela studium ukončit. Nakonec nastoupila na obor hudebně-dramatické umění, který úspěšně dokončila.
- Aktuálně působí v plzeňském divadle J. K. Tyla. Zahrála si například v seriálech Specialisté, Mordparta nebo Dáma a Král.

I i předtím, než jsem přišla do jiného stavu. Hledala jsem v ní inspiraci, prohlížela kosmetické produkty, oblečení a samozřejmě si i ráda přečetla články.

To nás moc těší. Před fotoaparátem jste působila jako ryba ve vodě. Nikdy jste nepřemýšlela o dráze modelky? Typově byste se na ni bezpochyby hodila.

Z natáčení filmu jsem zvyklá maximálně zabrat, aby byla práce co nejdříve hotová. Čas je pro nás všechny dražocenný a stud není namístě. To k mé profesi prostě patří. O modelingu jsem ale nikdy neuvažovala. Když jsem byla mladší, hodně frčely vysoké modelky typu Twiggy a to já nejsem. Samozřejmě se mi ale líbí vše, co je s ženskou krásou spojené.

Uplynulé měsíce se váš profesní život točil především kolem uvedení snímku Bod obnovy, který půjde zanedlouho do kin. Jde o váš úplně první celovečerní film.

Jak vzpomínáte na jeho natáčení?

Máte pravdu, bylo to mé první velké natáčení, jsem spíše divadelní herečka. Občas jsem si také zahrála nějakou epizodní roličku v seriálu. Natáčelo se mi moc dobře, protože jsem byla obklopena skvělým týmem. Procházela

„S mateřstvím se mi otevřely nové vjemy, což se najednou začalo promítat i do mé práce. Přijde mi, že ji odvádím mnohem kvalitněji, procítěněji a zároveň s lehkostí.“

jsem dost zranitelným obdobím, v té době jsem totiž měla čtyřměsíční miminko. Na natáčení jsme kvůli nepříjemnostem spojeným s covidem a financemi čekali skoro pět let. Ve chvíli, kdy byla situace ohledně filmu velmi nejasná a já nechtěla stále čekat, rozhodli jsme se s partnerem, že chceme dítě. No a tři měsíce před porodem jsem dostala zprávu, že se konečně začne. Nevěděla jsem, jestli to zvládnou. Neměla jsem zkušenost s mateřstvím ani s natáčením filmu, takže ve vzduchu byla spousta neznámých.

Podle filmových kritiků jste svou roli zvládla velmi dobře.

Jak moc náročné to nakonec bylo?

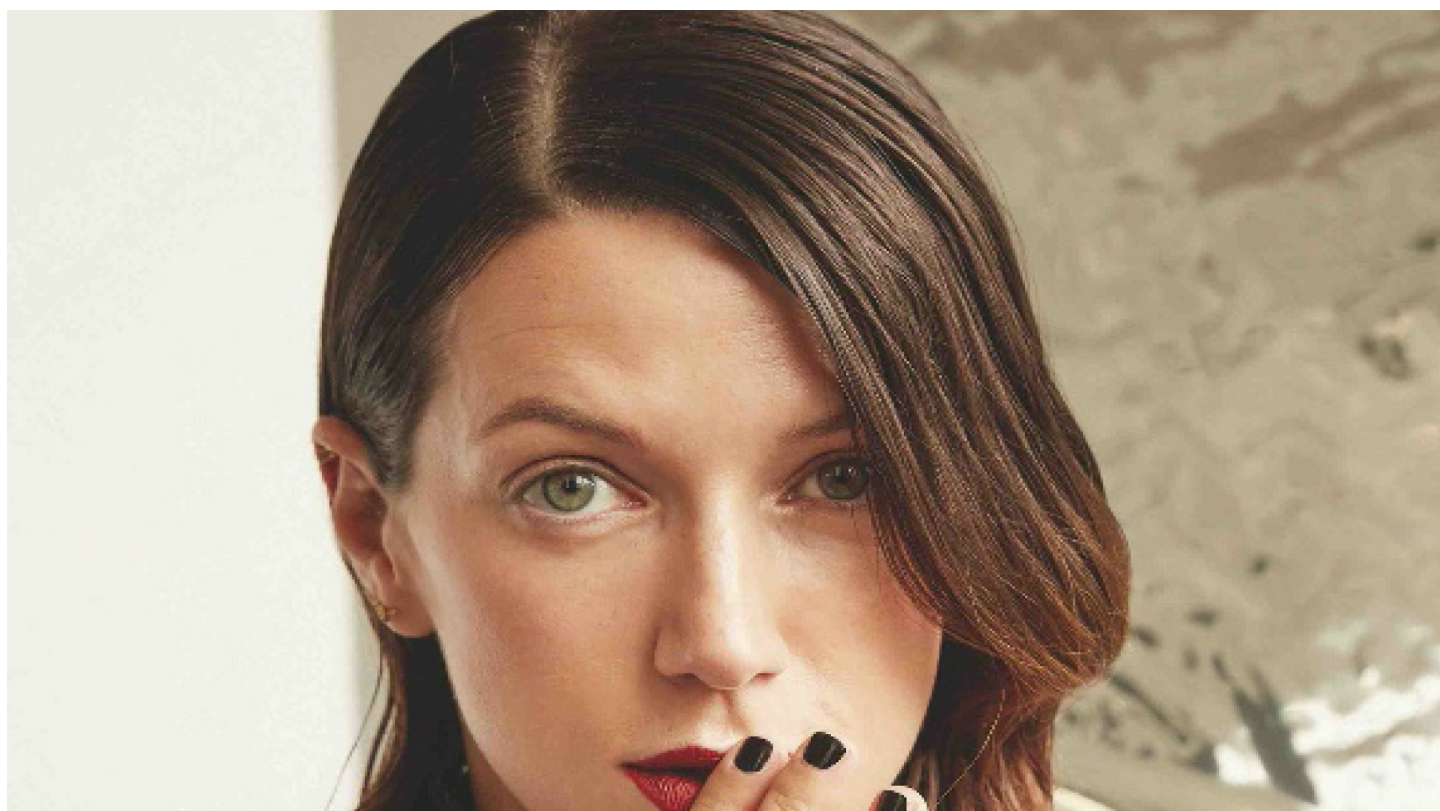
Měla jsem velké štěstí, že byl ke mně celý tým velmi ohleduplný, řekla bych, že až něžný. Vytvořili mi takové podmínky, aby se natáčení co nejméně dotklo mé rodiny. Měla jsem k dispozici skvělou fyzioterapeutku a úžasné zázemí. Točili jsme hodně v chladu, takže jsem byla obložená hřejivými polštářky, které jsem měla na ledvinách, kolem prsou, abych nepřišla o mléko, i v botách. Starali se o mě opravdu neskutečně.

Na place byl tedy po celou dobu i váš partner?

Ne nepřetřítě, protože jsme se naštěstí trefili do dobrého období, kdy naše holčička jen spala a jedla. Odstříkávala jsem mléko do lahviček, které měl můj muž doma, a pravidelně mi dceru vozil i na kojení. Celý štáb věděl, kdy jsou naplánované pauzy a já si mohu odběhnout do karavanu malou nakrmit a poňuchnat. Byla jsem s ní i ve chvíli, kdy se například připravovala určitá scéna, a když se začalo točit, partner si ji odvezl zpět domů.

Musel vám být velkou oporou.

Obrovskou. Když jsem po prvním natáčecím dni přišla domů, zhroutila jsem se, ačkoli si myslím, že jsem silná. Připadalo mi, že nejsem dobrá herečka ani máma a že to nemůžu zvládnout. Navíc jsem byla po poměrně komplikovaném porodu celá bolavá. Partner mě ujistil, že jsou

mnohem horší mámy, protože já přece „pouze“ pracuji, což je naprosto v pořádku. A že to zvládneme. Nakonec jsme to opravdu zvládli skvěle.

Bod obnovy je první český sci-fi thriller a vy v něm ztvárňujete roli agentky Em. Určitě jste se zajímala o to, proč jste casting na tuto postavu vyhrála právě vy.

Dověděla jsem se to, protože jsem se účastnila rozhovorů, které jsme společně s ostatními tvůrci dávali médiím. Režisér prý hledal herečku, které uvěří ve chvíli, kdy drží zbraň. Často říká, že s tím měl u jiných ženských protagonistek problém. Chtěl někoho, kdo bude věrohodnou agentkou. A to jsem byla evidentně já.

V ruce jste zbraň tedy asi nedržela poprvé, je to tak?

V rámci přípravy jsem byla dvakrát na střelnici. Další cvik už jsem neměla, protože se stoplo natáčení. Párkrát jsem byla také na tréninku u policie, kde jsem se učila třeba i to, jak zpacifikovat člověka. Když už jsme začali točit, k dispozici nám byli kaskadéři, kteří nám ukazovali, jak chodit se zbraní po místnostech nebo jak se kryt a chránit si takzvaně záda. Moje průprava trvala celkem asi půl dne.

Jaký jste měla pocit, když jste držela zbraň?

Myslím si, že jsem dost odvážné děvče, ale musím uznat, že to pro mě bylo velmi nepříjemné. Jednak jsou zbraně dost těžké a jednak v tom nejsem prostě kovaná. Jsme jen lidé, chybujeme. Neumím si představit, že bych vystřelila špatně, kulka se náhodou odrazila od zdi nebo podlahy a někoho nedopatřením zasáhla. To je pro mě moc silné kafe. Když jsem byla v Americe a lidé tam běžně nosili kolty u pasu, cítila jsem se velmi nepříjemně. Nikdy totiž nevíte, co se dotyčnému honí hlavou. Přece jen jde o obyčejného člověka, nikoli o vytrénovaného policistu.

Vzpomínáte si na nějakou roli, jejíž ztvárnění vám bylo příjemné?

Určitě. Šlo o divadelní hru Cenci, která vychází z italské legendy. Pojednává o italském rodu, ve kterém otec znásilní dceru. A právě tu jsem hrála já. Tenkrát se přišel podívat i můj tatínek a byl z toho celý špatný.

Jaký máte vlastně vy osobně vztah k žánru sci-fi?

Miluji ho. Hraje si s naší představivostí, nutí nás přemýšlet a je plný neočekávaných situací. Věci, které režisér nebo spisovatel v tomto žánru vykreslí, by mě třeba ani

„Když jsem
přišla po prvním
natáčecím dni
domů, zhroutila
jsem se. Měla jsem
pocit, že nejsem
dobrá herečka ani
máma.“

řečeno zálohovat jeho paměť na osmačtyřicet hodin. Pokud ji člověk zálohuje a je zabit násilnou smrtí, lze jeho tělo spravit a nahrát mu zpět vzpomínky. Nefunguje to ale ve chvíli, kdy někdo umře přirozenou smrtí na stáří nebo nemoc.

Dokážete si představit, že byste žila ve světě, kde to takto opravdu funguje?

Přemýšlela jsem nad tím hodně intenzivně a dospěla k názoru, že bych v takovém světě žít nechtěla. Když se ale člověk stane rodičem, jeho pohled se změní. Opravdu totiž chcete bojovat jakýmikoli prostředky za své mládě a život vedle něj. My se tomu samozřejmě blížíme, protože to, co nyní dokážou lékaři – ať jsou to transplantace, nebo záchrany nedonošených miminek v inkubátorech – představuje neuvěřitelný pokrok.

A nahlédnout do budoucnosti byste chtěla?

Ne. Myslím si, že žít v přítomnosti je jedna z nejtěžších, ale nejlepší věcí, které se člověk může naučit.

Když jsem se dívala na váš instagramový profil, zjistila jsem, že nejste tolik aktivní jako mnozí vaši herečtí kolegové. Střežíte si své soukromí, nebo je za tím něco jiného?

Když se mi něco povede vyfotit, ráda to lidem ukážu. Pro mě jsou ale sociální sítě obrovský žrout času. Malé jsou dva roky, takže se jí snažíme mobil neukazovat. Myslím,

nenapadly, což se mi strašně líbí. Díky tomu, že někdo přemýšlí ještě dál, než kam sahá má fantazie, rozvíjí tu mou. Z pohledu herce je tento žánr velmi zajímavý proto, že zhruba šedesát procent z celého natáčení nevidíme, co se děje, efekty se totiž dodělávají až poté počítačově. Tak pracoval i náš kameraman Filip Marek. Protože spoustu věcí neviděl, musel si je představovat. Obdivuji to.

Děj se odehrává v roce 2041. Můžete našim čtenářkám alespoň lehce nastínit, co je jeho podstatou?

Lidstvo čelí přelidnění, migraci a terorismu. Je vynalezena technologie, která dokáže člověka obnovit, přesněji

že normální život, který žijeme, je důležitější než to, co se děje v umělém světě. Chtěla bych být aktivní a mít nádherný profil – ideálně aby se mi o něj někdo staral – a mohla jsem jím inspirovat ostatní. Vlastně ale nevím, zda je to pro mě důležité. Trochu mi také vadí, že se v dnešní době míra talentu měří počtem sledujících. Na druhou stranu, spousta mých kolegů sociální sítě nemá a nepotřebuje je. **Všimla jsem si také, že jste jednu dobu hodně pracovala na své postavě. Motivovat ostatní by vám určitě šlo.** Začala jsem na sobě hodně makat, když jsem dostala roli v Bodu obnovy. Líbí se mi totiž americký typ agentek,

→ které jsou krásně vytvarované. Přesně toho jsem chtěla dosáhnout, ale nikdo mi tehdy neřekl, že budu stejně celá zahalená, takže moje úsilí vlastně přišlo vniveč. Navíc jsem pak porodila, což mi moji cestu za vypracovanou figurou trochu narušilo. Vzpomínám na scénu, v níž pobíhám po lese a mám prsa asi tak velikosti pět. Režisérovi jsem říkala, ať mě nechá odstříkat mléko, protože to nebude vypadat dobře. Ale nebyl čas. Uvidíte sami, jestli náš film zhlédnete. Bylo to velmi náročné, protože jsem asi tři čtvrtiny dne běhala v terénu se zbraní. Honila jsem banditu a do toho měla prsa nalitá mlékem. No strašně!

A jak to máte s pohybem nyní?

Dlouho jsem dělala jógu, kdysi jsem studovala balet a teď už cvičím jen ve fitku. Snažím se chodit třikrát až čtyřikrát týdně, když to jde. Můj partner je na tom podobně; oba nás to baví. Fitko je pro mě nejrychlejší způsob, protože mám malé děťátko a nechci ho opouštět na dlouhý čas. Myslím, že si toho v minulosti už hodně užilo.

Taková intenzita tréninků je chválná. V jaký čas zvládáte cvičit?

Chodím, když muž přijde z práce. Třeba v šest odpoledne. Večerní cvičení se sice moc nedoporučuje, protože se rozproudíte, máte pak hodně energie a nemůžete usnout. Na druhou stranu, od té doby, co mám malou, už tolik spánku nepotřebuju. Ve chvíli, kdy ho mám hodně, jsem spíše bez energie. Každý to má ale samozřejmě jinak. Ve fitku máme paní, která tam bere dvě své děti – rozdělá jim karimatku, dá jim křupky, zapne pohádku a maká. To absolutně obdivuji. Myslím, že sportovat lze zkrátka i s dětmi, ale důležité je opravdu chtít.

Nedostatek spánku se na vás každopádně neodráží. Máte velmi krásnou postavu a pleť téměř bez vrásek. Máte nějakou speciální péči, nebo děkujete dobré genetice?

Moc se nelíčím, takže čistou pleť mám asi i díky tomu. Šminky mě baví, ale dost si jich užiju v divadle. Každodenní odličování, kdy pleť vlastně trochu narušíte, může

„Myslím si, že žít v přítomnosti je jedna z nejtěžších, ale nejlepších věcí, které se člověk může naučit.“

být negativním elementem, který se mě naštěstí moc netýká. Ráda také používám růžovou vodu, kterou si několikrát denně postříkám obličej.

Působíte v plzeňském Divadle Josefa Kajetána Tyla. Dává vám divadelní herectví totéž co dřív? Nebo se váš vztah k němu po zkušenosti s filmem změnil?

Myslím, že jsem určitou změnou prošla. Spíše než filmu to ale přikládám skutečnosti, že jsem se stala mámou. Najednou cítím, že mám úplně jinou sílu a zároveň jemnost pro herectví. S mateřstvím se mi otevřely nové vjemy života, což se najednou začalo promítat i do mé práce. Přijde mi, že ji odvádím mnohem kvalitněji, procítěněji a zároveň s lehkostí. Protože už vím, že kariéra není prioritou a život na ní nestojí. Když mi bylo třicet, uvědomila jsem si, že už nechci řešit jen samu sebe. Neměla jsem dítě, v té době ani partnera, a říkala jsem si, že mi práce v divadle prostě nestačí. Samozřejmě jsem měla pravdu, protože teď je nejdůležitější naše dcera. Na druhou stranu má i hraní něco do sebe. Nejsem typ matky, která by byla neustále zavřená doma a „ňuňala se“. Alespoň jednou týdně musím někam vyrazit; a o to raději se pak vracím domů. V tom je mateřství nemilosrdné – nemůžete být pořád s dítětem, ale zároveň ani bez něj. Neustále hledáte balanc, který je pro všechny snesitelný a všichni v něm jsou šťastní. ■

SABINA TESAŘOVÁ

ZE ŽIVOTA ANDREY MOHYLOVÉ

NA SVOJI PRVNÍ ROLI V CELOVEČERNÍM FILMU VZPOMÍNÁ MOC RÁDA, KROMĚ FYZICKÉ PŘÍPRAVY KVŮLI NÍ PROŠLA I LEHKOU ZMĚNOU VIZÁŽE. I KDYŽ MÁ HODNĚ PRÁCE, NA RODINU SI ČAS NAJDE VŽDYCKY.

Z natáčení
Kvůli roli agentky Em si

Velký moment
Snímek herečky a jejího

Milovnice hor
Neší dříve, že jsou pro sadožky

Role maminky
S absolutou dekou Madou

kvůli roli agentky em si
Andrea nechala odbarvit vlasy.
„Přemýšleli jsme, jak postavu
z budoucnosti ozvláštnit.
Myslím, že se to povedlo skvěle.“

známek nerecky a jejího
bratra Tomáše při výletu
na Lysou horu. „Tehdy jsem se
dověděla, že jsem dostala roli
Em ve filmu Bod obnovy.“

není divu, že jsou pro rodácku
z Beskyd hory velká vášeň.
„Připíjím na zdraví a také
na to, aby se první české sci-fi
líbilo divákům.“

o dvoutoužerou medou
na Ondřejníku. „Je skvělý
parták, nic se nám s partnerem
nepovedlo tolik jako to naše
milované děcko.“

[« zpět na začátek](#)